

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNAK KOPŠ
1950. GADA 29. MARTA
Nr. 153 (5647)
27.
DECEMBRIS,
OTRDIENA,
1988. GADS
Maksa 3 kap.

Vairāk nekā bija plānots

M. Gorkija kolhoza Indānu fermā strādā putnkopējas Valēntīna Ūsāne un Elizabete Dārzniece. Valēntīna Ūsāne putnus audzē jau deviņus gadus. Sešus gadus šajā fermā strādā Elizabete Dārz-

niece. Līdzīgs ir šo sīksto darba sieviešu mūžs. V. Ūsāne ir strādājusi par slaucēju, laukkopības brigādē. E. Dārzniece ir bijusi klētniece. Putnu audzēšana saimniecībai ir rentabla nozare. So-

gad plānoja iegūt 80 tonnas broilēru gaļas. Pašlaik fermā sarazotas 97,5 tonnas putnu gaļas.
ATTĒLĀ: putnkopējas V. Ūsāne un E. Dārzniece.
J. SILICKA foto

Apbalvojumi veterāniem

Ar Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija 1988. gada 2. decembra dekrētu ar medaļu «Darba veterāns» apbalvoti:

SOVHOZA «RUŠONA» — strādnieki Jefrosinija Afanasjeva, Antonina Gavare, Bronislava Gailīte, Staņislava Kepente, Pēteris Ceirāns, Valentīna Skēle, centrālās noliktavas pārziņe Anastasija Grebeža, agronoms Alberts Prikulis, brigādiere Genovefa Jurāne; REPUBLIKANISKAJĀ PROJEKTĒŠANAS UN MAJBŪVES TRESTĀ — strādnieki Ivars Birāns, Mavra Bogdanova, Fedots Bogdanovs, Vladimirs Višņevs, Janīna Gutāne, Cilina Zundāne, Helēna Kalniškāne, Ivars Klems, Aleksandrs Kņazevs, Antonina Kuzņeko, Moisejs Portnovs, Jevstihijs Potapovs, Bernadeta Cimāre, Anfiza Šahuņina, operatore Ida Brūverē, nodalas priekšnieks Zenons Vēvers, laborante Marija Gadune, dārzniece Jevgēnija Zvirbule, operatore Margarita Kazanceva; TAUTAS IZGLĪTĪBAS NODAĻĀ — skolotājas Anna Vaivode, Genovefa Grigale, Zenta Znotiņa, Zinaida Krēslīņa, Agafija Mihailova, aukle Leontīna Spārāne, skolas direktora vietniece Vilhelmīne Vanaga; LENINA KOLHOZA — kolhoznieki Valentīna Jegorova, Aleksejs Jekimovs, Klaudija Jekimova, Fekla Maksimova, Fjodors Petrovs, Jefrosinija Semjonova.

Arī mūsu palīdzība

Mūsu skolā ar dziļu sāpi uzņēma ziņu par Armēnijas traģēdiju. Piemiņas brīža laikā katrs apņēmās dot savu daļu, lai palīdzētu cietušajai tautai. Skolā bija izveidots štābs, uz kurieni varēja nest ziedojumus. Kad apkopojām rezultātus, mūsu skolēni un vecāki bija ziedojuši 610 rubļu naudas, 35 pārus vilnas dūrainišu un 29 pārus zekšīšu. Bija atnestas arī šalles, cepurītes, rotalietas u. c. Katrs to darīja labprātīgi. Mūs apbēdināja tikai tas, ka

šos ziedojumus nepaņēma ne komjaunatnes rajona komitejā, ne arī Sarkanā Krusta biedrībā. Pateicamies par to, ka atsaucās mūsu pasta darbinieki. Varbūt mūsu ziedojumi, salīdzinot ar citiem, ir tikai pilns jūrā, bet mēs esam gandarīti par to, ka mūsu tautiskie raksti sildīs armēņu bērņus. Tā bija īsta tautu draudzības stunda, kuru izjutām arī mēs.
A. KOČEGAROVA,
Vārkavas vidusskolas 8. klases skolniece

Apgabalu vēlēšanu komisiju paziņojums

Apgabalu vēlēšanu komisijas PSRS tautas deputātu vēlēšanām no teritoriālajiem un nacionāli teritoriālajiem vēlēšanu apgabaliem pirmajās sēdēs ievēlēja par komisiju priekšsēdētājiem, priekšsēdētāju vietniekiem un sekretāriem šādus komisijas locekļus:

709. DAUGAVPILS TERITORIĀLAIS VĒĻĒŠANU APGABALS

Daugavpils, Gogola ielā 6/8, Daugavpils pilsētas izpilddomē, tālr. 22350.

Priekšsēdētājs
Jānis Ambalnis — Daugavpils ķīmiskās šķiedras ražošanas apvienības direktors.

Priekšsēdētāja vietnieks
Jānis Bērziņš — Latvijas Komunistiskās partijas Stučkas ra-

jona komitejas partijas komisijas priekšsēdētājs.

Sekretāre
Alla Jefimova — Daugavpils pilsētas izpilddomējas tirdzniecības pārvaldes tirdzniecības noma kontrolliere.

312. PREIĻU NACIONĀLI TERITORIĀLAIS VĒĻĒŠANU APGABALS

Preiļi, Raiņa bulvārī 26, LKP Preiļu rajona komiteja, tālr. 22139, 22439.

Priekšsēdētājs
Pēteris Romanovs — Latvijas Komunistiskās partijas Preiļu rajona komitejas otrās sekretārs.

Priekšsēdētāja vietnieks
Oļegs Hļebņikovs — Preiļu 2. vidusskolas direktors.

Sekretāre
Veronika Valvode — pensionāre.

Zeme gaida Jūs, cilvēki!

IĒPAZĪSTOTIES ar lauksaimniecības produkcijas ražošanas un valsts iepirkuma plāna izpildi 1988. gadā, skaidri redzam, ka rādītāji samazinājušies visu veidu produkcijas ražošanā — gan graudu, kartupeļu, līnu, gan piena un gaļas. Tas nav saistīts tikai ar nelabvēlīgiem laika apstākļiem vien. Patlaban lauku laudim klājas jo dienas, jo grūtāk. Nebaidīšos izteikt pat tādu «dumpīgu» domu, ka lauku darbus strādā vienīgi fanātiķi. Un tādu kļūst aizvien mazāk — kopš 1960. gada iedzīvotāju skaits rajona laukos samazinājies par 39 procentiem. Katastrofāli nepietiek lopkopju, mehanizatoru, laukropēju, celtnieku. Aizvien vairāk viensētu paliek tukšas — bez gaišiem loģiem, bez taciņām, kas kādreiz bijušas iemītas līdz kūtij un akal.

Ik gadus uz pastāvīgu dzīvi laukos tiek nosūtītas jaunas ģimenes. Diemžēl tās nav spējīgas asimilēties grūtajos apstākļos, jo liela daļa šo cilvēku ir klainotāji, vieglas dzīves un peļņas kārotāji vai, kas ir vēl launāk, pat dzērāji un zagļi, kuriem ir vienaldzīgs lauku cilvēka darba tikums, tīrumu, fermu un ēku liktenis. Lopkopībā šādi laudis nav nekādi strādātāji. Jo šeit jāstrādā ik dienas un ļoti rūpīgi. Labu zovi var sabojāt dažū dienu laikā, bet — lai izaudzētu jaunu, vajadzīgi gadi.

Ir ne mazums cēloņu, kuri rosina jauniešus aizbraukt no laukiem. Viens no galvenajiem — kolhozu un sovhozu infrastruktūras zemais līmenis. Kaut vai lauku celi. Preiļos ielas asfaltē pat vairākas reizes gadā — uzrok un asfaltē no jauna, kamēr noasfaltētus fermu pļedzelus kolhozos var uz vienas rokas pirkstiem saskaitīt. Katram ir

skaidrs, ka jauniešus atbaida arī garās darba dienas (pie tam nereti jāstrādā bez brīvdienām), smagais fiziskais darbs, normām neatbilstošā darba drošības tehnika. Laukos nav bērnu dārzu, kultūras namu, ambulanču...

Ilgu laiku lielījāmies ar to, cik strauji salīdzinājumā ar 1940. gadu uzplaukst mūsu industrija. Skatīsim aplausiem skatot, tika pasniegti ceļojošie karoģi, prēmijas, izteiktas pateicības. Un neviens nelīkas dzirdam, kā lopkopes gadiem sūdzas par to, ka fermās nav piemērotu mazās mehanizācijas ierīču. Tagad mūsu republikas rūpniecība vairs nespēj apgādāt laucinekus pat ar parastām kvalitatīvām kerrām, dāksām, ķedēm, pakaviem, zirgļietām u. tml. Monopolitēšanas toties ir ieguvuši apkalpojošie dienesti, kuri kolhoziem plēs nost desmit ādas: piemēram, lai apmainītu ūdens sūkni, kura vērtība ir 98 — 123 rubļi, jāmaksā 400 — 700 rubļu, pie tam veco sūkni apmainītāji aizved līdzī.

Un rajona vadība? Agrorūpniecības apvienība tikai maina izkārtnes, bet administratīvās darba metodes paliek tās pašas. Tiesa, runā, ka štatu samazināšana tur esot notikusi. Bet kur tad tie atbrīvotie speciālisti palikuši? Kāpēc viņi nestrādā lauku saimniecībās?

Cilvēki līdz šim ir dāsnī baroti ar labākas dzīves solījumiem. Nu šāds solījums ir arī lauksaimniecības prioritāte. Bet kā šī prioritāte izpaužas? Vai tādējādi, ka netiekam pietiekošā daudzumā apgādāti ar dārgo importa tehniku, bet pašu zemē ražotajai cenai biežāk apmierīgi proporcionāli tās kvalitātei? Tāpat produkcijas iepirkuma cenas neatbilst ieguldītā darba daudzumam. Pastāvīgi trūkst būvmateriālu.

Mūsu informācijas līdzekļi

plaši propagandē nomas darbīguma ieviešanu laukos. Vai tā atkal nav kārtējā kampaņa? Latviešu zemnieks piedzīvojis daudz ko: gan izsūtīšanu 40. gados, gan vienlaidu kolektīvizāciju, gan viensētu nojaukšanu, gan lauku skolu slēgšanu. Šodien skaidri redzams: ne pie kā laba šīs kampaņas nav novedušas. Pusgadsimta laikā izmīdītas un noplicinātas tādas garīgās vērtības kā lauku cilvēka mīlestība uz zemi, viņa dzīves gudrība, zemes saimnieka apziņa. Tagad ir grūti, ļoti grūti tās atdzīvināt. Piemēram, mēs savā saimniecībā jau vairākus gadus atļaujam individuālajās palīgsaimniecībās turēt lopus neierobežotā skaitā. Vajadzības gadījumā papildus piešķiram plavas un ganības. It kā būtu jānāk pārmainām, diemžēl tādu nav. Kāpēc? Gados cākie cilvēki, kādu šeit ir vairākums, bieži savā mūžā izjutuši netaisnību, tāpēc baidās iesaistīties jaunā avantūrā. Kāpēc avantūrā? Tāpēc, ka visaptveroša likuma par zemnieku individuālajām saimniecībām joprojām nav. Jaunie negrib uzsākt saimniekot tādēļ, ka kredīti ir pārāk mazli, nav mazās mehanizācijas līdzekļu. Manuprāt, kredītu summas nevajadzētu ierobežot, lai saimniekot varētu uzsākt drīzāk un produktīvāk. Visdrīzākajā laikā jāizdara cenu reforma, lai radītu cilvēkos noteiktības sajūtu, pārliecību par tāda vai citāda saimniekošanas veida lietderību un rentabilitāti.

Mēs vēlamies redzēt labi koprot tīrumus, asfaltētus ceļus, labi barotus lopus un — arī lepņas dzīvojamās kotedžas. Tikai tad mūsu bērni nerausies projām pasaulē, bet paliks savās dzimtajās mājās, pie labās, mīlās zemes.

A. DAUGAVVANAGA,
Raiņa kolhoza galvenā zootehniķe

PADOMJU DZIMTENE

GAISA TILTS UZ POLU DĀRZENĪ — AUGU GADU

LENINGRADA. Uz Salaveča valstību ved transarktiskais gaisa tilts, pa kuru no Pulkovas lidostas ceļā devās transporta lidmašīna AN-26. Ar to lido 15 zinātnieki un speciālisti no dreifējošās stacijas «Ziemeļpols-30» jaunās maiņas. Stacijas dreifēšanas rajonā pēc vētras leduslauki sakustējušies un izveidojušas ledus blāku grēdas, kas sašķēlušas nolaišanas un pacelšanās joslu. Tāpēc jauno maiņu un kravas varēs nogādāt tikai ar helikopteri no Zohova salas. Ar dažiem reisiem helikopteri «Mi-8» pārvedīs cilvēkus un svētkiem paredzētās kravas.

VITEBSKA. Agrofīrmas «Dvina» padomju saimniecībā «Rudakovo» samontētas sešas lielas dārzeņu glabātavas. Nākamajā gadā kompleksu nodos ekspluatācijā pilnīgi, un pilsēta ar vairāk nekā 350 tūkstošiem iedzīvotāju jebkurā sezonā saņems vitamīniem bagātu produkciju. Šādi uzņēmumi tiek būvēti un jau darbojas visā apgabalā. Lai izpildītu pašapgādes programmu, pilsēta uzņēmusies šefību pār laukiem. Rūpniecības un kolhozi noslēdz ilglaicīgus līgumus uz savstarpēji izdevīgiem noteikumiem.

TASS

Tautas kontroles grupās

Nepaiet garām

Liekas, kas tur īpaši ko brīnīties: to, kā republikāniskā projektēšanas un mājbuves tresta teritorijā uzglabā minerālvati, zina ne tika Līvānos. Sajā ziņā mājbuvētāji kļuvi «slaveni» visā republikā. Noslēpums vairāk nav arī tas, ka gatavās produkcijas laukumā konteineros pūst nesamontēto māju konstrukcijas.

Un tomēr — kad iznāca kārtējā fotoavīze, kuru izdod tresta tautas kontroles grupa, pie tās apstājās daudz. Acīmredzot, ne jau tikai tāpēc, lai uz teicami izdarītā lieformāta foto uzņēmuma vēlreiz ieraudzītu jau daudzreiz redzēto, ne tāpēc, lai pašausminātos par iespaidīgajām summām, ar kurām izteikti šī bezsaimnieciskuma rezultātā radušies materiālie zaudējumi. Daudzi ne bez apmierinājuma atzina: beidzot tomēr atradušies drosmīgie, kuri uzdrošinājušies skatīties balsī un neslēpjoties klāstīt pasaulei pašmāju nebūšanu!

Tik aktīvi sevi pieteica tautas kontroles grupa, kura trestā izveidota nesen, šā gada novembrī. Un tūlīt, uz karstām pēdām notika mūsu saruna ar šīs grupas priekšsēdētāju, partijas biroja sekretāru vietnieku, maiņas meistarū Leonu Linužu.

Teiksim atklāti, bez izskaistījumiem: kārtības sarga aicinājumu viņš jutis jau sen. Vairāk kārt dažāda ranga sapulcēs un sanāksmēs nostādījis administrāciju un partijas biroju bezsaimnieciskuma faktu priekšā, rakstījis ziņojumus. Tādēļ Leona Linuža ievēlēšana par tautas kontroles grupas priekšsēdētāju bijusi gandrīz vai likumsakarīga.

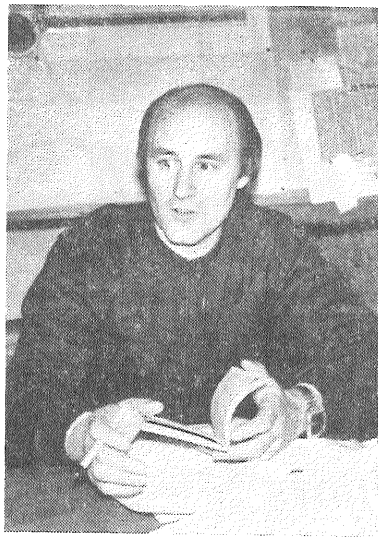
Pa jaunam, atklātības un demokrātijas garā tresta laudis izraudzījās arī pārējos grupas locekļus. Izvirzīja enerģisku, principiālu un konsekventu cilvēku kandidātūras. Piemēram, spēru licējs Zigmunds Voltkevičs vada ceļa darba kolektīva padomi. Jau tas vien liecina, ka viņam var droši uzticēties. Vadošais

konstruktors Aleksandrs Kruks lieliski pārzina ražošanas tehnoloģiju, aktīvi cīnās pret dažādām nebūšanām, ir iniciatīvas bagāts. LTF grupas aktivisti Jānis Brenčis un Oļegs Dubinšs, kā tas pats par sevi saprotams, aicināti ne tikai pašu spēkiem apkarot dažāda rakstura pārkāpumus, bet mudināt uz to arī citus. Vārdu sakot, L. Linužs ar saviem palīgiem ir apmierināts, rādās — jēga darbam būs. Jo vairāk tādēļ, ka 14 tautas kontrolieri (labāk mazāk, toties labāk) savā uzraudzībā ņēmuši visas ražošanas struktūrvienības: tautas kontroles grupas posteni izveidoti koksnes skaidu plātņu cehā, mājbuves cehā, ražošanas tehniskās komplektēšanas pārvaldē, SPMK un autotransporta uzņēmumā.

Kādus tresta tautas kontrolieri redz savas darbības galvenos virzienus?

— Ja reiz tauta mūs ievēlējusi, mums pirmām kārtām vajag būt salmniekiem savā uzņēmumā, — saka Leons Linužs. — Vispirms esam iecerējuši pielikt punktu tam, kas gadiem ilgi traucēja strādāt normāli un ļāva zelt zaģšanai. Ar to es domāju zāģmateriālu, šifera un koka skaidu plātņu atlikumu izmantošanu. Tautas kontroles grupa jaunajā sastāvā strādā tikai vienu mēnesi, tomēr jau gūti pirmie panākumi: šifera un zāģmateriālu atlikumus un izbrāķētās loģu un durvju detaļas tagad pieņem noliktavā, lai pēc tam realizētu ledzīvotājiem. Bet tautas kontroleru prātus tagad nodarbina jautājums par izbrāķēto paneļu realizēšanu. Tos pārdo dot, salmnieciskā aprēķina uzņēmums taču var labi nopelnīt, protams, ja vien par tiem labi maksās.

Fotoavīze nu ir izdota, visi to ir apskatījuši, aprieduši. Un ko tālāk? Bet tālāk būs, lūk, kā: katru mēnesi, kad tresta un tā struktūrvienību vadītāji atskaitīties kolektīva priekšā, savus jautājumus viņiem noteikti uzdos arī tautas kontrolieri. Un atbil-

dēt uz šiem jautājumiem vajadzēs pavisam konkrēti, minot precīzus terminus, kuros atklātie trūkumi tiks novērsti, un cilvēkus, kas par to būs atbildīgi. Citādi šis «numurs» neies cauri.

Leons Linužs un viņa palīgi labi saprot, kāda atbildība gūlusies uz viņu pleciem. Darbs ir grūts un nepateicīgs. Un tomēr ir reāla cerība, ka uzņēmuma tautas kontrolieri netaps iedēvēti par «tautas ienaidniekiem». Jo arī tauta vairs nav vakarējā. Varbūt ne visi un ne vienmēr iedrošinās nokert zagļi tieši aiz rokas, tomēr vairums nekļūs, redzot, ka no uzņēmuma teritorijas «oficiālo» ražošanas atlikumu kravas aizsegā tūlīt tūlīt tiks izvesta «neoficiāla» koka skaidu plātne. Tagad ir ļoti svarīgi nepazaudēt atmodināto enerģiju un iniciatīvu un pakāpeniski, soli pa solim realizēt atgriezenisko saikni ar masām, kuras uzticējušas 14 saviem biedriem attaisnot viņiem doto pārbūves līderu nosaukumu.

I. KOROLOVA

ATTEĻĀ: viens no 14 tautas kontrolieriem — Aleksandrs Kruks, republikāniskā projektēšanas un mājbuves tresta vadošais konstruktors.

J. SILICKA foto

Parāds ir liels...

Šī gada desmit mēnešos rajons palicis parādā republikāniskajai apvienībai «Vtorčermet» 766 tonnas lūžņu un melno metālu atlikumu, par ko samaksājis 8 212 rubļus soda naudas. «Izcilākie» parādnieki ir agrofirma «Krasnij Oktjabrj» (142 tonnas), «Lauktechnikas» rajona apvienība (72 tonnas), rajona kolhozi (431 tonna). Attiecīgi arī samaksāja: kolhozi — 3879 rubļus, «Lauktechnika» — 2128 rubļus.

Analizējot metāllūžņu nodošanas gaitu, kļūst skaidrs, ka valsts pasūtījums nav izpildīts tādēļ, ka uzņēmumu un organizāciju galvenie inženieri un «Lauktechnikas» rajona apvienības pārvaldnieka vietnieks J. Ručs patvaļīgi novērsās no šī

darba, iņņemot nogaldošu nostāju. Pasīvas bija tautas kontroles grupas uz vieta.

Tautas kontroles rajona komiteja nolēma: atzīt «Lauktechnikas» rajona apvienības pārvaldnieka vietnieka J. Ručs darbu metāllūžņu nodošanas valsts pasūtījuma izpildes organizēšanā par neapmierinošu, vienlaikus pieņemot zināšanai viņa apņemšanos dzēst parādu šī gada decembrī; pieprasīt no kolhoza «Sīlukalns», M. Gorkija un Oškalna kolhozu, sovhoza «Rušona», apvienības «Ražiba» un rajona sadzīves pakalpojumu kombināta galvenajiem inženieriem, lai viņi izpildītu valsts pasūtījumu līdz gada beigām.

I. IVANOVA

TAUTAS KONTROLES LAPPUSE

№ 6 (79)

Plāns izstrādāts, bet pozitīvu pārmaiņu nav

Pirms gada tautas kontroles rajona komiteja savā sēdē izskatīja jautājumu par dzelzceļa vagonu izmantošanu un uzņēmumu un organizāciju pieveidējiem. Starp citu, nopietni pārtumti toreiz tika adresēti Līvānu eksperimentālajai biokīmiskajai rūpnīcai, kuras administrācija sēdē mēģināja tautas kontroles komisiju pārliecināt, ka pasākumu plāns vagonu virsnormas dīkstāvju skaita samazināšanai uzņēmumā jau izstrādāts.

Vai šis «pasākumu plāns» bijis leģendārs? Diemžēl šī gada 11 mēnešos konstatētie fakti apbēdina: veicot iekraušanas un izkraušanas operācijas, par 600 vagonstundām aizturēti 35 vagoni, soda naudas summa — 1519 rubli. Pie tam vislielākie naudas sodi, lai cik dīvalni tas nebūtu, iāmaksā tieši par vasaras mēnešiem — trešo ceturksni (1086 rubli).

Situācijas noskaidrošanas nolūkos griezāms pie rūpnīcas transporta ceļa priekšnieka V. Putna. Lūk, kāds ir viņa viedoklis.

— Ik gadus apstrādājam apmēram divus tūkstošus vagonu, šos darbus lielākoties veicam pirms termiņa. Arī citi «vidējie» rādītāji nav slikti: 11 mēnešos normatīvo 5,6 stundu vietā viena vagona dīkstāve bija 4,58 stundas. Tomēr nedrīkst noliegt to, ka ir bijušas arī virsnormas dīkstāves. Sajā ziņā sevi attaisnot nemēģinām. Taču ir bijuši vairāki iemesli, kādēļ šīs dīkstāves pielautas. Pirmkārt, mēģinājums sagādāt lielākus mazuta krājumus priekšdienām bija neveiksmīgs (kā vēlāk izrādījās, to nebija kur saliet), otrkārt, sagādes daļa bija pieteikusi kārtējo balku tiegvalu sūtījumu, nepadomājot par to, ka nav brīvu tilonu, kur tos izkraut.

Ne mazums rūpju ceļam sagādā iekraušanas un izkraušanas iecirknis. Tur pārsvarā ir roku darbs, bet izcenojumi nav mainītušies jau daudzus gadus. Paštvā iesūbiā krāvēju darbu stimulat, — to lielai darba alģas fonda ekonomijā. Diemžēl tas ne vienmēr izdodas, jo iekonomētās summas gandrīz vienmēr nonāk uzņēmuma kopējā kasē, kas šajā konkrētajā gadījumā diez vai ir samērīgi.

Vislielākais kļūšanas akmens tomēr ir cilvēku sakaru trūkums staru tiem, kas kravas pasūta, un tiem, kas tās saņem un apstrādā. Sajā jautājumā V. Putnim nevar nebiekrist. Viņš ieteic koncentrēt šo operāciju or-

ganizēšanu vienās rokās. Par šādu organizētājpunktu, viņaprāt, varētu kļūt sagādes un realizācijas daļa, kur uzkrātos pilnīga informācija par to, kas, kādā daudzumā, no kurienes un uz kuriem piegādāts. Tad transporta ceļa darbiniekiem nevajadzētu papildus klāt pie saviem «papīriem» rakstīt vēl arī ziņojumus par siltumcentrāles, arī tās pašas sagādes daļas darbiniekiem utt. Bet vispārējā situācija noteikti uzlabotos.

Otrs «sodāmais» — republikāniskais projektēšanas un mājbuves trests, kurš, veicot iekraušanas un izkraušanas operācijas, par 1513 vagonstundām aizkavējis 117 vagonus. 11 mēnešos samaksāta soda nauda par summu 2895 rubli.

Stāvokli komentē ražošanas un tehniskās komplektēšanas pārvaldes galvenais inženieris R. Pudovs:

— Dīkstāves joprojām rodas tāpēc, ka trestā nav celtna ar celtspēju 25 tonnas. Bet lai skrautu pilnmontējamās mājas detaļas uz platformas, vajadzīgs tieši šāds celtnis. Līvānu PMK var mums to aizlienēt tikai pēc darba laika beigām, tas ir, pēc pulksten 17.00. Tādēļ arī rodas dīkstāves. Sodien ir skaidrs: tresta vadības un ekspluatācijas dienesta neizdarība var novest pie tā, ka darbuuzņēmuma līgums nākamgad netiks izpildīts, kā arī tiks kavēta mūsu māju transportēšana uz Armēniju.

Otrs dīkstāvju iemesls — koka skaidu plātnes no Bolderātes koksnes kompleksā pārstrādes kombināta piegādā pēc pulksten 15.00. Pie tam tās transportē ik dienas 3 — 4 vagonos, un parasti šī «stumēšana» notiek mēneša beigās. Pat vesela transportstrādnieku rota ar izkraušanas darbiem netiks galā ātrāk kā četrās stundās, bet normatīvi paredz to izdarīt 2,5 stundās. Tādā iznāk, ka dīkstāves mums ir jau ietīlanotas.

R. Pudova domas darām zināmas tresta vadītājiem un gaidām no viņiem atbildi.

Nobeigumā varu atzīmēt, ka šajā ziņā nav vajadzīgās kārtības arī Līvānu stikla fabrikā (aizturēti 99 vagoni), rajona pārtētāju biedrības savienības vairumtirdzniecības bāzē (55 vagoni) un agrofirmā «Krasnij Oktjabrj» (31 vagoni).

M. LOMAKINS,

tautas kontroles rajona komitejas priekšsēdētājs

Jūs griezāties...

Sogad rajona tautas kontroles komiteja ienākuši gandrīz 70 pilsoņu priekšlikumi, iesniegumi un sūdzības. Daudzi no tiem (16) vēsta par gadījumiem, kad amatpersonas ļaunprātīgi izmantojušas savu dienesta stāvokli. Otrajā vietā ir dzīvokļu jautājumi. Vairākkārt komitejā ir griezušies priekšēji, kuri dzīvo Daugavpils ielā 66. Šī gada martā, pieņemot šo māju ekspluatāciju, komisija neatrada par vajadzīgu pievērsu uzmanību tam, ka projektā paredzēto 10 ūdenssildītāju vietā mājā uzstādīti tikai 5. Attiecīgas arī sekas — mājā nav karstā ūdens. Tautas kontroles komiteja pielika ne mazums pūli, lai mājas iedzīvotāji varētu saņemt karsto ūdeni. Tikai — kādēļ to nedarīja tie, kuri ir tieši atbildīgi par pilsoņu nodrošināšanu ar elementārajām komunālajām ērtībām? Varbūt gada nogalē jautājums tomēr tiks atrisināts līdz galam?

Rajona iedzīvotāji kontroles komitejā ir griezušies arī jautājumā par sociālistiskā īpašuma saglabāšanu. Viņus interesē jautājumi par tirdzniecības un sabiedriskās ēdināšanas organizāciju. Iedzīvotājus neatstāj vienaldzīgus pierakstījumi un maldināšana, kā arī tas, kā tiek ievērota darba, materiālu un naudas resursu taupīšanas režīms, cik racionāli tiek izmantotas ražošanas laudas.

Pēc ikviena ziņojuma — rakstiska vai mutiska — izskatīšanas veikti vai arī tiks veikti konkrēti pasākumi. Atsevišķus jautājumus rajona tautas kontroles komiteja izskata savās sēdēs.

K. KNAZEVA

Uzmanību: bezsaimnieciskums!

Ieilgušais „eksperiments“

30. novembris, plkst. 8 un 10 minūtes. Pagrabā ar strauami plūda netīrs, smirdoš ūdens.

9 un 20 minūtes. Dienests 05 atbild: gaidiet!

Pulkstens 10. Piebrauc speciāla mašīna. Sākas kanalizācijas aku meklēšana. Izrādās, ka tās atrodas ...zem asfalta seguma.

10 un 5 minūtes. Zvanām dienesta «05» dispečeram: «Atsūtiet mašīnu, lai izsūknē no pagrabā ūdeni». Atbilde: «Man nav transporta. Lai sameklētu šo mašīnu, varu tikai pierakstīt, ka esat to izsaukuši».

Pulkstens 11. Zvanām komunālo uzņēmumu kombināta priekšniekam A. Krišānam. Atbilde: «Es nezīnu, kur šobrīd šī mašīna atrodas, nebraukāšu taču pa pilsētu, to meklēdams...»

1. decembris, pulkstens 19.00. Jauna, vēl spēcīgāka ūdens straume pārplūdzina pagrabu. Atkal sākas drudzaina kanalizācijas aku meklēšana, un atkal tās izrādās «aizmūrētas».

2. decembris. Pulkstens ir viens nakī. Var iet mājās — ūdensplūdi, paldies dievam, apstākuši.

Lūk tā gandrīz divas diennaktis mūsu komunālo dienestu neizdarīguma dēļ nācās nepārtraukti nervozēt man kā atbildīgajam par Daugavpils tipogrāfijas Preiļi filiāles ēku, kas atrodas Komjaunatnes ielā 1. Godīgi atzīšos, ka sākumā es apjuku: agrāk, kad komunālie dienesti vēl nebija apvienoti dzīvokļu un komunālās salmniecības ražošanas apvienībā, es precīzi zināju, pie kura no tiem tajā vai citā gadījumā griezties, toties tagad — jāmaldās kā pa tumšu mežu. Zvanu biedram Kļimenko, kurš

man atbild, ka viņa darbs esot ūdens krānu nomaiņšana. Atbrauc A. Petrovs un paziņo, ka viņam gar to visu neesot nekādas daļas. Atvainojiet, bet kuram tad būs tā «daļa»? Kurš bijis tik «gudrs» un noasfaltējis kanalizācijas akas? Var iedomāties, kā šīs akas tiek pārbaudītas, ja tās atklāja tikai tagad, kad notika avārija. Skiet, ka uz galvenajām ielām šīs akas vispār neapseko, citādi taču avārija nebūtu notikusi. Sekas šai avārijai varēja būt visbīstamākās: pagrabā telpās uzstādīta metāla kausēšanas mašīna, un, kas rada vislielākās briesmas, šeit atrodas arī elektroenerģijas sadales skapis.

Par komunālo dienestu darbinieku attieksmi pret saviem pienākumiem liecina arī tāds fakts, ka pēc šovasar izdarītā remonta tipogrāfijas ēka palika bez ūdens notekcaurulēm (kaut gan projektā tās bija paredzētas) un nu notekūdeņi pārplūdzina pagrabu.

Cik es saprotu, atsevišķo komunālo dienestu apvienošanai bija labi domāts mērķis — maksimāli koncentrēt visu lielo salmniecību. Atceros: apvienības direktors V. Limanis kādreiz deva mūsu laikrakstam optimistisku intervītu par šī eksperimenta lietderību. Atļaujiet vaicāt: kurš ir kuris eksperiments? Iznāk, ka komunālo dienestu darbinieki eksperimentē ar mums — pilsētas iedzīvotājiem. Pārbaudot mūsu nervu izturību, mūsu pacietību. Taš taču acīm redzams fakts: pilsētas kanalizācijas tīkls ziemeļi nav gatavs.

T. SEMJONOVA,

tipogrāfijas filiāles meistare

Nomas darblīgums un izslaukumi

EKONOMISKO mācību gala-mērķis bez šaubām ir pielietot praksē visu iegūto zināšanu summu. Gan propagandisti, gan paši klausītāji ir labi zina, cik garš ir ceļš no lekcijas līdz tās ideju iemiesojumam dzīvē. Tādēļ cilvēkiem no malas jo pārsteidzošāks liksies gadījums, kas notika agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» pazīstamā kompleksa «Progress» kolektīvā nomas attiecību teorijas nodarbību laikā. Zināšanu sēklas šeit kritušas auglīgā augsnē: mācību noslēgumā kompleksā strādājošie izteica vēlēšanos iznomāt ne tikai «Progressa» ēkas, bet arī to tuvumā esošās ganības, traktorus, piekabināmo inventāru un citu tehniku.

Kas bijis šāda lēmuma pamatā? Pirmām kārtām droši vien tas mērķis, kuru sev izvirzījuši lopkopji. Republikas preses izdevumi jau ziņoja, ka agrofirma «Krasnij Oktjabrj» iecerējusi īstenot precīzu programmu — panākt, lai vidējais gada izslaukums no govju būtu 12 tūkstoši litru. Atliek tikai piebilst, ka pirmajiem šīs programmas īstenotājiem jābūt kompleksa «Progress» lopkopjiem. Patlaban šis kolektīvs aprūpē 700 melnraibās govīs. Gada vidējie izslaukumi no govju te svārstās 6 tūkstošu litru robežās. Speciālisti jau izstrādājuši konkrētu piena ražošanas kāpināšanas programmu. Plānoto pasākumu skaitā ir arī kompleksa «Progress» kolektīva pāreja uz saimnieciskā aprēķina attiecībām ar citām ražošanas struktūrvienībām.

Sākotnēji ar eksperimentu kompleksā «Progress» nodarbojās visu speciālo dienestu (izņemot ekonomisko dienestu) darbinieki, — stāsta agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» ģenerāldirektors Romualds Kavinskis. — Cilvēki dienests un kompleksa darbinieki jau nokomplektējuši grupu no 84 melnraibām govīm. Šajā grupā līdz gada beigām paredzēts iegūt vairāk nekā 8 tūkstošus litru piena. Precīzāk: tas būs četras nelielas govju grupas, kuras aprūpēs mehanizētās slaukšanas maistares, sociālistiskās sacensības vairākkārtējās uzvarētājas A. Juganova, L. Loginova, M. Lazareva. Līdz

1991. gadam augstāzīgo slaucamo govju kopskaitam jāpalielinās līdz 120, bet izslaukumi jākāpina līdz 10 tūkstošiem litru. 1995. gadā 200 govju grupā jāizslauc 12 tūkstoši litru piena no katras raibaļas. Un tā tālāk... Lai šī iedomātā progresija kļūtu reāla, cilvēcisku dienesta speciālisti ir domājuši arī par to, kā iegūt vajadzīgo daudzumu «zelta» telu. Pēc idejas šim daudzumam jābūt tādām, lai varētu ar stingru brāķēšanas metodi atlasīt patiešām labākas govīs. 1988. gadā mums jāiegūst 400 pilnvērtīgu telu, bet 1995. gadā šis skaitlis jākāpina līdz 600.

Bez tam agronomiskais dienests plāno uzlabot lopbarības kultūru audzēšanas struktūru. Jāzmaina lopbarības ražošanas, dzīvnieku barības racioni un daudz kas cits. Diemžēl izrādās, ka ar to vien nebūt nepietiek. Radusies nepieciešamība iedibināt preču-naudas attiecības starp kompleksu «Progress» un visām struktūrvienībām, ar kurām tas saistīts ražošanas procesā. Manuprāt, kompleksa kolektīvs izvirzījis ļoti interesantu ideju par nomas attiecībām. Neatliekot tās īstenošanu uz vēlāku laiku, esam jau uzdevuši to teorētiski izstrādāt Latvijas PSR Ekonomikas zinātniski pētnieciskajam institūtam.

Kā redzat, saruna ar agrofirmas ģenerāldirektoru izskaidro daudzus jautājumus. Daudzus, bet ne visus. Lai uzzinātu, kāds priekšstats par nomas darblīgumu un attiecībām ar citām struktūrvienībām ir pašiem lopkopjiem, apmeklējām kompleksu «Progress».

Kompleksā kā vienmēr mājiņa tīrība. Sadzīves telpas šeit ērtas, kūrī apmierināti id govīs. Pašlaik bija slaukšanas reize, un nolēmu netraucēt slaucējas viņu darbā. Sākumā ievadīju sarunu ar kompleksa vadītāju Valēriju Kolinu.

Jā, patiešām, bez paša «Progressa» mēs gribam nomāt vēl arī 262 hektārus ganību, 4 traktorus ar piekabināmo inventāru un citu tehniku, — viņš enerģiski uzsāka sarunu. — Kādēļ kolektīvam tas vajadzīgs? Protams, ne jau tikai izpelņas

dēļ. Spriediet paši, vai mēs varēsim iegūt visām prasībām atbilstošus jaunlopus, ja cilvēki, kuri nodarbojas ar to audzēšanu, nebūs atbildīgi par galarezultātu, ko iespējams panākt tikai ar līgumattiecību un līgumcenu sistēmas starpniecību.

Vēl var minēt arī tādu piemēru. Pagājušajā mēnesī uz kompleksu atveda vairāk nekā 500 tonnas teicamas kvalitātes sienu. Izslaukumiem uzreiz bija cits kāpums. Somēnes jāizbaro jau nedaudz sliktākas kvalitātes siens, tāpēc nākas ne mazums palauzīt galvu, kā sabalansēt barības racionu, lai piena izslaukumus noturētu plānotajā līmenī. Turpretī tai struktūrvienībai, kura šo sienu sagatavoja, par mūsu problēmām galva nesāp — viņu darba algu tas nekādi neietekmēja, un tā jau sen saņēma un iztērēja...

Tādējādi augkopības nozarē strādājošajiem nav patiesas intereses par mūsu vajadzībām. Bet — lai šāda interese rastos, iespējams pielietot dažādas metodes. Piemēram, pamēģināt iesaistīt visā šajā tehnoloģiskajā ķēdītē arī laukopjus, pie tam tā, lai darba galarezultāti ietekmētu arī viņu izpelni. Ar darba galarezultātiem es šeit saprotu lopkopības produkciju: pienu, jaundzimušos teļus u. tml. Minētajā variantā no tās atkarīgas arī agrofirmas speciālistu darba algas.

«Progressa» kolektīvs izteica savas domas agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» vadībai, un tā ir pretimnākoša. Ideja jau guvusi praktisku virzību, un pašlaik Latvijas PSR Ekonomikas zinātniski pētnieciskā institūta darbinieki izstrādā savu saimniecības iekšējo līgumcenu variantu. Šis izstrādes pamatprincips ir šāds: visiem tehnoloģiskās ķēdītes posmiem uz katru normatīvo izdevumu rubli jāiegūst vienāda peļņa. Citiem vārdiem, augkopības un lopkopības izdevumi summējas kopā, bet ienākumi pēc tam tiek sadalīti uz visu ražošanas izdevumu summu.

Gan mēs, gan mūsu partneri ansprīdīsim šo variantu. Jo vairāk tādēļ, ka vienlaikus ar kompleksu «Progress» uz saimniecisko aprēķinu pāries arī divi

ražošanas pamatiecirkņi, mehāniskās darbnīcas, autouzņēmums un celtniecības un montāžas pārvalde. Tātad — gandrīz visas struktūrvienības, ar kurām mums vajadzēs kontaktēties ražošanas procesā.

Pārmaiņām jānotiek arī paša kompleksa kolektīva iekšējā dzīvē. Princīpā šādas pārmaiņas jau notiek. Uz šodien kolektīvā ir 40 cilvēki. Drīzumā vairākām mehanizētās slaukšanas maistārēm jāiet pilnībā atpūta, tomēr neņemt viņu vietā kādu cilvēku no malas acimredzot nenāksies. Labākās slaucējas nolēmušas savās aprūpējamajās grupās palielināt govju skaitu un iztikt pašu spēkiem vien.

Un vēl kāds gadījums. Savā laikā nācās palielināt kompleksā strādājošo skaitu — vajadzēja kādu, kas koptu kompleksā esošos 15 bulļiņus. Vairāki govju mehanizētās slaukšanas maistari plāno pēc pāriešanas uz nomas darblīgumu ņemt savā aprūpē vienu bulļi. Viens otrs izteicis vēlēšanos audzēt lopbarības bites, iesaistot šajā darbā arī savas ģimenes locekļus. Atrādīsies arī tādi, kas gribēs ganīt lopus.

Nojaušu, ka var rasties arī šāds jautājums: kā kompleksā strādājošie domā tikt galā ar papildus darbiem, ja viņu darba diena jau tāpat ir pietiekami noslogota? Es daudz esmu par to domājis, līdz nonācu pie secinājuma: galvenā loma te būs darba laika pilnīgākal noslogošanai, taupīgumam u. tml.

Citiem vārdiem, intensīvāk un ekonomiskāk strādāt liks tā pati auziņa, par kuru pēdējā laikā tik daudz runā un raksta — saimnieka auziņa.

Minēšu šādu piemēru. Dakšām pēkšņi nolūzīs kāts. Šodien strādnieks var stundu stāvēt un gaidīt, kamēr viņam izniegs jaunu darbarīku. Galvoju, ka pēc nomas darblīguma attiecībām inventārs gluži vienkārši nelūzīs. Ja kādreiz tā tomēr gadīsies, cilvēki bojāto darba rīku paši ļoti operatīvi salabos. Jo katrā diā aizvadīta minūte taču mazīna visa kolektīva saimnieciskā aprēķina ienākumus. Tātad — algas ziņā zaudēt arī katrs strādājošais.

Daži lopkopji šodien pieprasa izdalīt kompleksus un fermas no ražošanas iecirkņu sastāva. Tam ir sava vērtība, bet jāņem vērā. Var izveidot, piemēram, savu saimniecības iekšējo tirgu, kur katra augkopības nozāres struktūrvienība varētu realizēt savu lopbarību atkarībā no tās daudzuma un kvalitātes. Teiksim, ja viena ražošanas iecirkņa nomas darblīguma kolektīvs piedāvā sliktu sienu, pirksim to labāk no cita piedāvātāja. Varbūt tas maksās dārgāk, toties būs labākas kvalitātes, tādēļ zaudētājos nepaliksim. Lopbarības cenu var noteikt arī ar laboratorijas analīžu metodi.

Minētajā gadījumā augkopībā nodarbinātos pat nevajadzēs īpaši ieinteresēt lopkopības produkcijas galarezultātos. Galvenais, lai viņi paši nezaudēt interesi par savas, mums piegādājamās produkcijas kvalitāti. Lai ceļ jaunus šķūņus sienu zāvēšanai, gatavo kvalitatīvu lopbarību... Manuprāt, agrofirmas mērogi pilnībā pieļauj šāda iekšējā tirgus izveidošanu.

Un vēl viens jautājums. Nomas darblīgums — tas ir vienīgais ceļš, kā intensificēt darbu, kā pārtraukt izmantot lauku sezonālos iebraucējus no citām republikām. Kamēr mēs paši nesāksim strādāt ražīgāk, augstākstāvošo orgānu lēmumi darba resursu un migrācijas problēmu neatrisinās.

Brīvajā laikā nebūtu par sliktu pašiem arī par ganībām parūpēties, — mūsu sarunā iesaistās klātpienākušās slaucējas. — Kā tad ar tām ganībām parasti ir? Zāle pāraug, bet mēs skrīenam pie iecirkņa priekšnieka un lūdzamies, lai to noplautu. Tad jau vieglāk pašiem visu izdarīt.

Soreiz izrunājāmie tiešām pamatīgi. Cilvēki nekautrējās izteikt pat tās slēptākās domas, dāļiļās pārdomas. No šīs sarunas es izdarīju ļoti svarīgu secinājumu: kompleksa «Progress» lopkopji vēlas nevis vienkārši panākt augšupeju, bet sasniegt ļoti augstus darba rezultātus, strādājot kopā ar cilvēkiem, kuru intereses ir līdzīgas. Kopā ar domubiedru kolektīvu, kura saliedēšanas kļūta būs nomas darblīguma attiecības.

A. ALEKSEJEVS

Labā žēlsirdības māja

Pārstājuši kaunēties no vārda «žēlsirdība», mēs tūlīt pamanījām, cik daudziem cilvēkiem tā patiešām ir vajadzīga. Rostovas veco laužu un invalīdu māja — pensionātā Nr. 2 pajumti un gādīgus aprūpētājus atraduši 150 cilvēki. Šeit dzīvojošo vidējais vecums — 80 gadi. Viņu uzturēšanai valsts ik gadus atvēl 780 tūkstošus rubļu. Sos līdzekļus izmanto iemītņnieku ēdināšanai un medicīniskajai apkalpošanai, kultūras pasākumiem un medikamentu iegādei, pensionāta remontdarbiem un mēbeļu iegādei.

Kopš šī gada mājā — internātā ieviesta arī dienas nodaļa divdesmit pieciem veciem cilvēkiem un invalīdiem.

Nākamgad paredzēts atvērt vēl vienu diennakts nodaļu, kurā vecie ļaudis varēs uzturēties nedēļu vai mēnesi, kamēr viņu piekātītāji — pārējie ģimenes locekļi — atrādīsies atvaļinājumā vai komandējumā. Internāta apkalpojošais personāls dara visu, lai vecie ļaudis, kuri tādu vai citādu iemeslu dēļ palikuši bez tuvinieku atbalsta, nejostos vien- tūli.

Klaudija Poluhina nodzīvojuši ilgu mūžu. Viņai — 81 gads. No tiem 53 gadus Klaudija Poluhina strādājusi kolhoza darbos. Tagad darba veterāne siltumu un mājīgumu atradusi šajā mājā — internātā. Viņa ļoti labprāt palīdz personālam kont pilnietus, mīl lasīt, rod prieku sarunās ar draudzenēm.

ATTEĻA: K. Poluhina (no kreisās) un viņas biedrene K. Martīnenko.

TASS fotohronika

Tas skar ne tikai ugunsdzēsējus vien

Šī gada vienpadsmit mēnešos rajonā notikuši 83 ugunsgrēki, kuru rezultātā radušies 124 tūkstošus rubļu lieli zaudējumi. Ugunsgrēkos gājuši bojā trīs cilvēki (1987. gadā — 2). Novembrī vien izcēlās 12 ugunsgrēki. Dzīvojamajā sektorā galvenie to izcelšanās iemesli — bojātas apkures krāsnis un elektroinstalācijas.

Vairums ugunsgrēku izcēlušies tāpēc, ka netiek ievēroti elementārie ugunsdrošības noteikumi. Piemēram, 13. septembrī Līvānu PMK darbu uzraugs V. Lončakovs neapgādāja jaunbūvi (Līvānu milicijas nodaļu) ar pirmās nepieciešamības ugunsdzēsības līdzekļiem. Bez tam viņš pieļāva, ka tiek ekspluatēts bojātais būvmena vārīšanas katls. Vārīšanās laikā katls bija atstāts bez uzraudzības, tādēļ bitumens aizdegās. Par šo pārkāpumu V. Lončakovam piemēroja naudas sodu.

Acimredzot, ugunsdzēsības nodaļas inspektors, kurš izskatīja šo lietu, neapgājās ar vainīgo pietiekami stingri, jo ļoti drīz — 12. novembrī V. Lončakovs pieļāva, ka šis pats katls tiek uzstādīts 19. PMK administratīvā korpusa un dzīvojamā māju tuvumā. Rezultātā izraisījās ugunsgrēks. Soreiz V. Lončakovu sodīja ar 40 rubļu lielu naudas sodu. Likums atļauj piemērot pilsoņiem, kuri pārkāpuši ugunsdrošības noteikumus, vēl lielākus naudas sodus. Tomēr galvenais jau nav tas, cik liela ir soda naudas summa. Galvenais ir saprast: nevēlīga attieksme pret elementārajiem ugunsdrošības noteikumiem agri vai vēl novēdīs pēc ugunsgrēka, kura sekas būs lieli materiāli zaudējumi.

Sogad kolhozā «Nākotne» un sovhozā «Rušona» nodega rupjās

lopbarības noliktavas. Ja šo noliktavu vārti būtu aizslēgti, tad ugunsgrēki neizceltos. Sovhoza «Rušona» vadība tika stingri sodīta. Novembrī, izdarot Suvorova kolhoza objektu pārbaudi, tika konstatēts, ka vajadzīgos secinājumus šajā saimniecībā tā arī nav izdarījuši. Rupjās lopbarības noliktavas vārti izlauzti, tie nav aizslēdzami. Vārdus sakot, šeit cer, ka nelaime ies secen.

Leņina kolhozā gājuši vēl tālāk. 6. decembrī aptuveni divpadsmitos un 20 minūtēs linu noliktavā strādājošie, neskatoties uz to, ka bija atkusnis, nolēma sakurt ugunsgrēku, lai pie tā apsildītos. Kā dedzināmo materiālu viņi izmantoja bojāto linu ūcekni. Ugunsgrēku sakūra 6 metru attālumā no linu noliktavas vārtiem. Mainoties vēja virzienam, dzirksteles būtu varējušas iekrist noliktavā sakrātajos līnos, un pēc trim četrām stundām ugunsdzēsējiem būtu darbs. Pie tam no ugunsgrēka izdalījās tik lieli dūmi, ka uz Preiļu — Līvānu ceļa 5 — 6 metrus garā posmā brīžiem bija apgrūtināta redzamība. Tādējādi tika radīta avārijas situācija.

Šī gada vienpadsmit mēnešos ugunsdzēsības nodaļa saukusi pie administratīvās atbildības 142 cilvēkus (1987. gadā — 84 cilvēkus), aizliegusi ekspluatēt 62 bojātas krāsnis un elektroinstalācijas.

Diemžēl ugunsgrēku izcēšanās cēloņus apkāro tikai ugunsdzēsības dienesta darbinieki. Turpretī sabiedriskās organizācijas, ciemu Tautas deputātu padomes šim darbam uzmanību nevēlē.

S. GATOVSKIS.

rajona izpildkomitejas iekšlietu daļas ugunsdzēsības nodaļas priekšnieks

Vēlreiz par jaunajām sadzīves pakalpojumu cenām

Saskaņā ar Likumu par uzņēmumu sadzīves pakalpojumu kombinātam ir tiesības pārskatīt un no jauna noteikt pakalpojumu un preču cenas. So darbu jau pirms gada veica vairākos mūsu republikas sadzīves pakalpojumu uzņēmumos, tai skaitā Bauskas, Cēsu, Ventspils un citos kombinātos. Šis gads, kas būs aizvadīts, strādājot saskaņā ar jaunajām pakalpojumu tarifiem un cenām, parādīja, ka iedzīvotāju attieksme pret šīm izmaiņām ir saprotoša. Tāpēc republikas valdība uzskata par iespējamu atļaut arī visiem pārējiem sadzīves pakalpojumu uzņēmumiem pārskatīt pakalpojumu cenrāžus un no 1989. gada 1. janvāra strādāt saskaņā ar jaunajām izmaiņām.

Ipaši jāuzsver, ka pakalpojumu cenu pārskatīšana nav vienkārši šo cenu paaugstināšana. Kombināta administrācija un speciālisti šajā darbā centušies risināt divus uzdevumus. Pirmais: kā ekonomisko (un nevis administratīvo) pārvaldes metožu apstākļos uzlabot pakalpojumu un produkcijas kvalitāti? Otrais: kā pilna saimnieciskā aprēķina un pašfinansēšanās apstākļos nodrošināt kaut vai minimālu pakalpojumu rentabilitāti?

Pēdējo gadu laikā taču vairākas reizes paaugstinājusies maksa par telpām, apkuri, ūdeni, izveidējam un materiāliem, kamēr pakalpojumu cenas pa šo laiku nav mainījušās. Citiem vārdiem, viss, no kā atkarīga pakalpojuma realizācija, kļuvis vairākas reizes dārgāks, bet paša pakalpojuma cena palikusi iepriekšējā. Piemēram, par mazgāšanu virtī arī pirms divdesmit gadiem bija jāmaksā 18 kapeikas. Jāņem vērā, ka tad par ūdeni nevatadzēja maksāt vispār, bet virtis solārellas maksāja tikai 3 kapeikas. Pašreizējās cenas (kurināmā, ūdens, elektroenerģijas u. c.) jūs zināt paši — tās ir ievērojami augušas, turpretī par mazgāšanu virtī joprojām jāmaksā tikai 18 kapeikas. Līdzīgs stāvoklis šajā zinā ir arī velas mazgātavās, ķīmiskajās tīrītavās, frizētavās, mēbeļu darbnīcās un citur. Tādēļ, ņemot vērā sadzīves pakalpojumu nerentabilitāti, valsts deva sadzīves pakalpojumu kombinātiem naudas dotācijas, tādēļ arī samazinot sabiedriskos fondus un fondus citu sociālo nozaru finansēšanai.

Tādēļ pārliūkot pakalpojumu cenas, mēs pirmām kārtām

risinājām minētos divus jautājumus, kā arī izmantojām to kombinātu pieredzi, kuri jau gadu apkalpo iedzīvotājus saskaņā ar jauno cenrādi. Pieņemšanas punktā mēģināts noskaidrot arī pastāvīgo klientu domas.

Kā ar cenu palīdzību ietekmēt pakalpojumu kvalitāti? Jūs zināt, ka maksa par apavu remontu vai apģērba labošanu vienmēr bija vienāda. Vēra netika ņemts galvenais: meistara — apavu labotāja vai šuvēja kvalifikācija. Tādēļ, sākot ar 1989. gada janvāri, apavu remonts vai apģērba pašūšana pie laba meistara maksās, protams, dārgāk nekā pie tiem darbu izpildītājiem, kuriem vēl nav augstas kvalifikācijas. Piemēram, apavu remontdarbnīcās apavniekiem piešķirs triju klašu kvalifikāciju. Maksa par III klases apavnieka izpildītu pakalpojumu paliek iepriekšējā (izņemot dažas darbietilpīgas operācijas). II klases darbu izpildītājam jāmaksā jau par 20 procentiem vairāk, bet I klases meistaram — par 50 procentiem dārgāk. Par bērnu apavu ātro remontu uzcenojums nebūs jāmaksā. Apavu labošanā par 20 procentiem pazeminātas cenas 11 cenrāža pozīcijās.

Pirmsskolas vecuma bērni un invalīdi bez maksas varēs izmantot tādus pakalpojumus kā matu mazgāšana un žāvēšana. Pazeminātas cenas vienkāršajiem matu griezumiem sievietēm zālē par 50 procentiem. Par 15 procentiem pazemināta arī maksa par matu krāsošanu ar augu krāsvielām. Paaugstināta maksa par darbietilpīgākām operācijām: par matu mazgāšanu ar šampūniem, frizūras fiksēšanu ar laku, matu ievēdošanu sievietēm zālē un bārda skušanu vīriešu zālē, par īpaši modernu frizūru veidošanu, manikīra pakalpojumiem. Turpmāk būs jāmaksā arī par iepriekšēju pierakstīšanos pie frizierēm un manikīrēm.

Veļas mazgātavas pakalpojumu cenu paaugstināšanas koeficients kopumā ir 1,2. Tas — attiecībā uz iedzīvotājiem. Attiecībā uz organizācijām un uzņēmumiem šis koeficients ir 1,5. Par 40 — 50 procentiem samazināta maksa par bērnu veļas mazgāšanu, bet par šī pakalpojuma ātro izpildi uzcenojums nebūs jāmaksā.

Ķīmiskajā tīrītavā paaugstinātas nerentabli pakalpojumu cenas, t. i., maksa par vīriešu bikšu, segu, pārklāju, portjeru tīrīšanu. Cenrādī tiek iekļauta

jauna pozīcija — «sevišķi netīru priekšmetu tīrīšana». Par šo pakalpojumu, protams, būs jāmaksā dārgāk. Ķīmiskās tīrītavas pakalpojumi par 20 procentiem dārgāk izmaksās organizācijām un uzņēmumiem, izņemot bērnu dārzus, internātskolas un veco ļaužu pansionātus. Samazinātas lakatu un šaļu tīrīšanas cenas un maksa par mēteļu apretēšanu. Par bērnu apģērba piegādi jāmaksā nebūs.

Pirts pakalpojumu cenrādis diferencē cenas pa dienām (Līvānu pirti): ceturtdienās — 15 kapeikas, piektdienās, sestdienās — 40 kapeikas.

Fotoateljē par 20 procentiem paaugstinātas dokumentiem nepieciešamo fotouzņēmumu cenas, izņemot tās fotogrāfijas, kas paredzētas skolēnu apliecībām un pasei, saņemot to pirmoreiz. Par 20 procentiem samazinātas tādu pakalpojumu cenas kā dokumentiem nepieciešamo foto uzņēmumu izdarīšana ārpus paviljona vai ateljē. Tas attiecas arī uz portretu izgatavošanu un dažiem citiem pakalpojumiem.

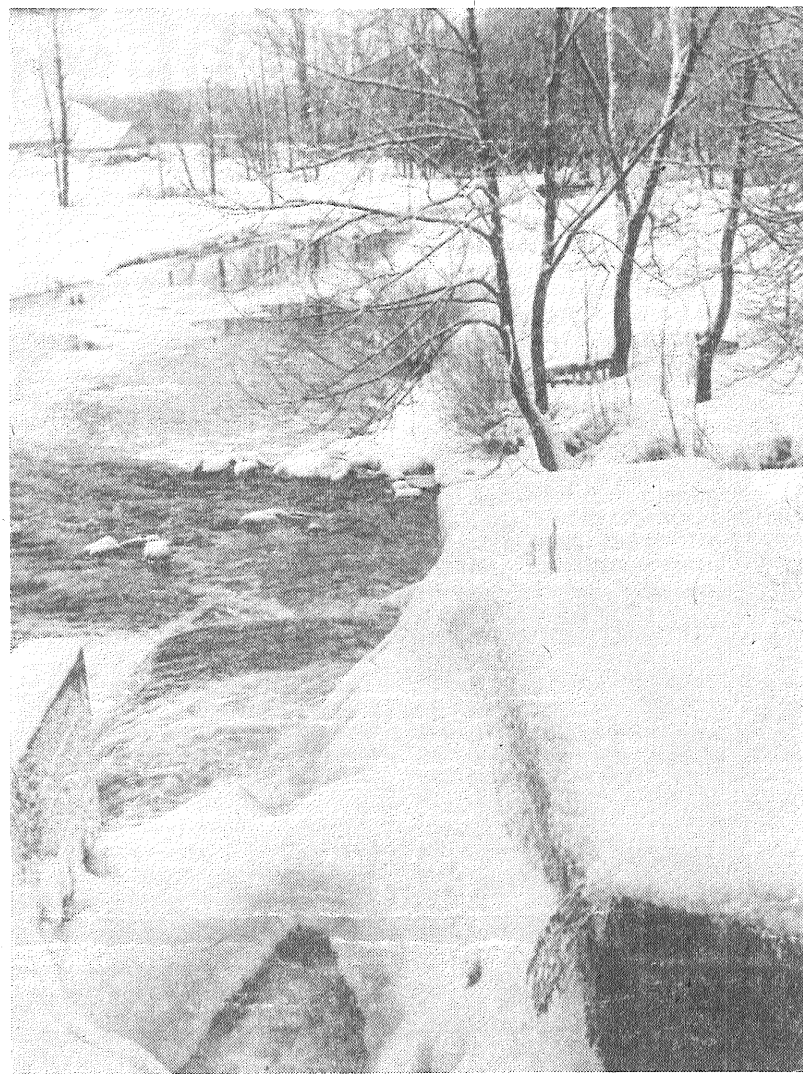
Nedaudz dārgāk maksās garpiedurkņu trikotāžas kleitu izgatavošana, sarežģītas konstrukcijas vai formas cepurīšu un dažu citu izstrādājumu izgatavošana. Lētāk izmaksās trikotāžas bikšu, zeķbikšu, pusgaro zeķu un īso zeķīšu adīšana ar rokas adāmašīnām.

Līdzīgi izmaiņiēs arī cenrāži, kas noteiks maksu par mēbeļu un metālizstrādājumu izgatavošanu un remontu, par sakņu dārzīņu apstrādi, malšanas zāģēšanu un citiem pakalpojumiem.

Sajā publikācijā nav iespējams uzskaitīt visas cenrāžu pozīcijas un izmaiņas sadzīves pakalpojumu sfērā. Ar jaunajiem cenrāžiem jūs varēsiet sīkāk iepazīties pēc 1. janvāra visos pieņemšanas punktos un kombināta darbnīcās.

Nobeigumā jāpiebilst, ka līdz ar sadzīves pakalpojumu jaunajām cenām spēkā stājas arī to jaunie standarti, kuros paredzētas arī jaunas soda sankcijas (naudas soda veidā) par pasūtījumu izpildes termiņa neievērošanu un par pieļauto brāķi. Gadījumos, kad pieļauts brāķis, naudu klientam atmaksās pasūtījumu pieņemšanas punktā. Turpat klienti varēs saņemt arī kompensāciju par viņam sagādātajām neērtībām.

V. VELECKIS,
rajona sadzīves pakalpojumu kombināta direktors

Kāda divaina ziema.

J. SILICKA fotoide

Pie Jaungada eglītes

Jaungada eglīte rada cilvēkos īpašu svētku noskaņojumu. Tomēr arī pie svētku eglītes jāraugās, lai mūsu priekus neaptumšotu bēda. Par to jā rūpējas mums, pieaugušajiem. To mums pastāvīgi atgādina ugunsdzēsēji.

Stingri ievērojot ugunsdrošības noteikumus, svētku vakaru pavadīsim priecīgi un bez smagām sekām. Lai tas tiešām tā būtu, no administrācijas darbinieku vidus jāizraugās speciāli dežuranti, šajā darbā jāiesaista arī paši bērni — jaunie ugunsdzēsēju draugi, kuru galvenais uzdevums būtu — rūpēties, lai svētku priekus nepārtrauktu nejausi izcēlies ugunsgrēki.

Kas pirmām kārtām jāievēro, gatavojoties eglīšu svētkiem? Vai laikus esam darījuši visu, lai novērstu ugunsgrēka izcelšanās iespējamību?

Bet jāievēro un jāizdara daudz kas.

Vai eglīte uzstādīta pareizi? To parasti iestiprina stabilā pamatnē tā, lai zari neaizsniegtu sienas vai griestus.

LABOJUMS

Mūsu laikraksta 22. decembra numurā 4. lappusē līdzjutība parēli jālasa: «Izsakām līdzjutību

Saņem, labā zemes māte, Vienu sirmu māmuli, Apšedz viņu silti, silti Savām smilšu villainēm.

(T. dz.)

Skumju brīdī esam kopā ar Moniku Rusiņu, MAMIŅU kapu kalnīņā izvadot.

Rudzētu vidusskolas kolektīvs

Viegļas, viegļas smilšu sauļas Tā kā balti sniegi snieg, Sirdij, darbos nogurušai, Nu ir smiltis jāizmieg.

(L. Vācērnleks)

Izsakām līdzjutību ANNAS JAZEPA m. PASTARES piedērgājiem, no viņas uz mūsu atvadoties.

Padomju saimniecības «Rudzāti» administrācija, arodkomiteja

Vai sērkociņi no mazuliem noslēpti?

Varbūt kāds izrotājis eglīti ar stearīna svečītēm, celuloīda rotālietām, sintētiskām lentēm, papīru vai vati?

Un maskas? Tās, šķiet, darinātas arī no vates un marles? Vai tās ir piesūcinātas ar uguns aizsargšķīdumu?

Neietelcam lietot bengāliskās ugnis, plaušķenes un citus pirotehniskos līdzekļus.

Eglītes ieteicam rotāt ar rūpnīcā izgatavotām vītņēm. Kad eglītē iedegta iluminācija, nedrīkst atstāt pie tās mazgadīgus bērnus bez pieskatīšanas.

Neaizmirstiet, ka sevišķu bīstamību rada sausās un mākslīgās eglītes, kas izgatavotas no sintētiskiem materiāliem.

Esiet uzmanīgi Jaunā gada svētkos! Ievērojiet ugunsdrošības noteikumus! Laimīgu jums Jauno gadu!

T. GORBAČOVA,

Preiļu ugunsdzēsēju vienības instruktore

Anitai Laizānei, vecmāmiņu smiltājā izvadot.

Grāmatvedības darbinieki.

Redaktora v. L. ZENKEVICA

Plecos iegūlušie gadi Pilni bija rūpju sūru, Kas gan tavās mīļās acīs Tādu siltu gūni kūra.

(D. Avotiņa)

Skumju brīdī esam kopā ar nīderīgajiem, TEKLU TRUBIŅU smiltājā izvadot.

K. Marksa kolhoza valde un arodkomiteja

Cik basacīts tev, tik ir, Nu sarunāties ar tevi Būs — klausīties pašam sevi Un atmiņu laopuses šķirt.

(V. Brutāne)

Izsakām dziļu līdzjutību Jānim Kazakevičam sakarā ar SIEVAS nāvi.

Kolhoza «Dubna» valde un sabiedriskās organizācijas

No redakcijas pasta

Liela ģimene — liela rūpe

Labdien, redakcijā! Jums raksta triju meitiņu māmiņa. Izteikt savas domas caur avīzi mani pamudināja J. Pastara publikācija laikraksta 26. novembra numurā.

Varu droši apgalvot, ka ar esošajiem pabalstiem, kādi noteikti daudz bērnu ģimenēm, demogrāfiskā situācija neuzlabosies. Cita lieta, ja pabalstus palielinātu pieaugoša secībā par katru piedzimstošo bērnu. Tagad nu sanāk, ka «gaidīti» ir tikai trīs bērni.

Mēs ar vīru gribētu daudz bērnu ģimeni, bet pašreizējā situācijā, kāda ir rajonā ar daudz bērnu ģimeņu nodrošināšanu ar pirmās nepieciešamības precēm, to nevaram atļauties. Skaidrības labad pastāstīšu, kā mums iet. Manai Marikai ir 3 gadi, Inetai — 1 gads 8 mēneši, bet Dacītei — 5 mēneši. Ko nu runāt par to, ka daudz bērnu ģimeni apgādās ar visu nepieciešamo, ja laukos arī vienam bērnam nevar neko nopirkt.

Dzīvotam netālu no Daugavpils rajona robežas. Ar kaimiņ-

pilsētu mums ir pat izdevīgāka satiksme nekā ar rajona centru. Lasām Daugavpils laikrakstus. Tāpēc varam salīdzināt rūpes par daudz bērnu ģimenēm kaimiņpilsētā un savā rajonā.

Mazo meitiņu baroju ar piena putriņām. Izrādījās, ka mazuļa organisms panes tikai griķu putriņus. Preiļos specializētajā veikalā šādus putriņus dažkārt pilsētas daudz bērnu ģimenes var nopirkt. Varētu jau barot ar maisījumiem, taču tādus Preiļos var nopirkt reti. Var nopirkt «Detolakt», kuru daudz bērni nepanes. Kādu reizi redzēju «Maltuku», ar kuru mazulus ieteicams barot līdz 2 mēnešu vecumam.

Nestrīdētos, iespējams, ka kādreiz rajona centra veikalos var nopirkt arī kaut ko citu. Tikai mūsu ģimenei līdz šim veikalam ir 20 kilometri. Protams, ka ar visiem bērniem es nevaru augām dienām vizināties. Daugavpilī allaž ir visdažādākie niena maisījumi, bet importētie, bet to visu pārdod tikai sava rajona iedzīvotājiem. Vienīgi, ja

kādreiz mēneša beigās ir pārpalikums, pārdod arī citiem.

Vēl viena problēma — bērnu zeķbikses. Daugavpilī dažkārt tās irgo, bet Preiļos neesmu varējusi nopirkt ne pāri. Nesen jautāju universālveikalā, kad šī prece bus. Pārdevēja sacīja, ka nesen bija, bet kad būs vēl, viņa nezina. Gulbenē bērnu zeķbikses var nopirkt vecāku darbavietās pēc sadales.

Es neprasu saviem bērniem ne gardumus, ne desas, bet tikai pašu nepieciešamāko. Ar sausmām domāju, kas būs vēlāk, kad bērni paaugsties un vajadzēs biežāk vest no mājām ārā.

Manuprāt, lauku iedzīvotājiem tomēr vajadzētu iedalīt fondus, lai mēs, piemēram, bērnu zeķbikses varētu nopirkt sava ciema veikalā. Vismaz gadā kādu nārti. Kāpēc brīnīties, ka cilvēki no laukiem ņemas projām, kābēc vairs negrib lielas ģimenes. Liela ģimene taču vienlaikus ir liela rūpe. Un iekams aizbildniecība par daudz bērnu ģimeni būs šāda, visi tiekšies uz pilsētu.

R. PAUKŠTE

„LEŅINA KAROGS»

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodā.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

TALRUNI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 21996,

atbildīgais sekretārs — 22154, agrorūpnieciskā kompleksa, jaunatnes dzīves un sporta nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzzīņas par

sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iespiests Latvijas PSR izdevniecības poligrāfijas un grāmatniecības ražošanas avīzniecības Daugavpils tipogrāfijā 228400. Daugavpilī, Vaikas ielā 1. 1. nos. Iespiedloksne. Ofsetiespiedums.

Metiens 14 205 eks. (latv. val.)

10 082 eks., krievu val., 4 123 eks.).

Indekss 68169.

Pas. 1893.